'हताघशꣳसौ' हता अघशꣳसा पापबुद्धयो याभ्यां तादृशौ, 'आभरद्वसू' आह्रियमाणधनौ, तौ वीतामित्यन्वयः ॥

अथ सप्तममाह। "देवीस्तिस्रस्तिस्रो देवीरिडा सरस्वती भारती द्यां भारत्यादित्यैरस्पृक्षत् सरस्वतीमꣳ रुद्रैर्यज्ञमावीदिडैवेडया वसुमत्या सधमादं मदेम वसुवने वसुधेयस्य वियन्तु यज" इति। 'इडा'-ऽऽदिनामयुक्ताः 'तिस्रः' 'देव्यः' सप्तमानूयाजदेवताः, तासां मध्ये एकैकस्या मूर्त्तित्रययुक्तत्वात् पुनरपि 'तिस्रोदेवीः', इत्युच्यते। तासां मध्ये या 'भारती', सेयं 'आदित्यैः', 'सह' द्यां 'द्युलोकं' 'अस्पृक्षत्' स्पृशतु, हविषा देवांस्तर्पयितुं तत्र गच्छतु। 'सरस्वती', तु देवी 'रुद्रैः', सह 'इमं' 'यज्ञं', 'आवीत्' अवतु, रक्षतु। अत्रैव स्थित्वा यज्ञं निर्वर्त्तयितु। अथ 'वसुमत्या' धनयुक्तया, 'इडया', देव्या 'सधमादं' सहैकस्थाने हर्षो यथा भवति तथा, 'मदेम' तृप्ता भूयास्म। 'इहैव', यज्ञफले नोस्मान्योजयत्वित्यर्थः ॥

अथाष्टममाह। "देवो नराशꣳसस्त्रिशीर्षा षडक्षः शतमिदेनꣳ शितिपृष्ठा आदधति सहस्रमीं प्रवहन्ति मित्रावरुणेदस्य होत्रमर्हतो बृहस्पतिस्तोत्रमश्विनाध्वर्य्यवं वसुवने वसुधेयस्य वेतु यज" इति। 'नराशꣳसा'-ऽऽख्योऽष्टमानूयाजदेवो यः सोयं त्रिभिः शिरोभिः, षड्भिरक्षिभिश्च युक्तः, 'एनं' नराशंसं, 'शतमित्' शतसङ्ख्याका एव, 'शितिपृष्ठाः' श्वेतपृष्ठा गावः, यज्ञे दक्षिणा योग्याः 'आदधति' आभिमुख्येन धारयन्ति, 'सहस्रमीम्', सहस्रमेव सहस्रसङ्ख्याका एव शितिपृष्ठाः 'प्रवहन्ति' यज्ञा-